

Småland
Kommersell sk
1939

3611

Småland & Östergötland

Per. J. Pettersson
född 1856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Om den s. k. veckoräkningen.

7:e veckan skulle inget säas

10:e " " " " värrågen säas.

9:e " " " " potatis sätts

(dock senare om det var på svedja.)

7 9:e v. skulle vidare kornet försöksvis säas. Avenså haure.

7 8:e veckan skulle inget säas, ty i annat fall bleve det bara ogräs. Att det regnade i 8:e v. tyckte man inte om.

Att hette nämligen: "Så långt som 8:e veckans regn tar ner, så långt tar Knuts mässe torka ner."

7:e veckans regn var lika gott som fara gödsel. Den veckan skulle intet sätts

6:e veckan skulle heller intet säas eller sätts.

Men 5:e veckan skulle det vara bra att
så kornet. Då blev det bräntom.

4:e veckan skulle allt vara sätt
När kornet var i jorden skulle "pärera"
sättas på bräven (svedjan). Den sattes
med handhacka. Orkade en enda man
att sälja en skäppa (ung. 30 l.) på da-
gen, var det ett mycket bra dagsverk.
Brävena kunde vara rätt så stora t. ex.
20 tunnland. Svedjning användes ännu
så sent som för 30 år. Fick man ej kölva
d. v. s. tända bräven före pingstlördag, var det
dåligt. På massmark måste man bräna
svedjan innan ännu djälen gått ur mar-
ken. Innan man plockade potatis sådde
man hästråg, som nedhackades när man
hackade upp potatisen, som fick kylas med
rägen.

Småland
Kummerslöf

3611 (ms. Eric Gerdina)

Bar. 45, 1856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

julafton gjorde man sina rakttagel-
ser på ett brännande ljus. Braun det ved-
snest, skulle någon dö under årets
lopp i den gården.

För att skydda hönsen mot häk och
käv satte man julaftonen ett ljus på
en tallrik med korn och sedan gav
man detta korn åt hönsen på 3:je-
dagen.

Till julhägliden strädde man hac-
kat granis i slugorna. Detta vis so-
pades ej bort förrän 3:jedagen, d. v. s.
när vardagen började igen.

Årsgång gick man julnatten kl.
12. Då fick man varken tala, äta eller
se ljus förrän man var hemma efter vand-
ringen. Man fick vara beredd att möta
glossen. Denna hade i munnen en punkar-
le, som det gällde att slita ifrån hem-
me. Lyckades detta var hon ofarlig,
men gick det ej, tog hon årsgångaren
med hull och hår. Det brann stora lå-
gor^{ur} haken på henne.

På julaftons kväll skulle man efter
kvällsvardens gå ut på åkrarna och höra
efter hurudan grödan skulle bli under
årets lopp. Klingade det, som när man
räkar slå skären mot stenen, bleve det
sunn och dålig gröda. Men om det

"raspade" d. v. s. susade och jöng som
när man tar av tåk och frodig säd,
blev det bra gröda

Om solen sken myråsdagen, även
om det ej var längre stund, än som ~~er~~
går åt för en kare, att svinga sig
upp på en häst, så skulle korvet bli
längt. Var det mullet hela dagen, blev
grödan dålig.

Första melledagen var Kristi Him-
melfärdedag